

Ние се подчинявахме безропотно и се провирахме страховито между едрите дървета, които бяха изплели клони над нас и усилваха още повече околния мрак. Не се виждаше през клоните на дърветата нито едно късче от небе, нито една звездичка. Гората тихо шумеше и, сякаш, нещо шепнеше.

Далече нейде отдолу долиташе до нас глухо бжблене на река. Изпращеше под краката ни някоя суха пръчка, или зашумяваше стара суха шума и пак всичко утихнеше...

Дядо Ангел спре. Просветна с кибритка, извади восъчна свещица из пояса, запали я и ние зяпнахме от очудване. Пред нас стърчеше голяма скала, обрасла цялата с сив мъх и зелен здравец. Скалата беше малко наведена назад, попукана тук-таме. Из една такава пукнатина пълзеше между здравеца бистра струйка водичка. Тя се събираше в кладенче, издълбано в подножието на същата скала. Кладенчето не беше голямо, но пълно с бистра като сълза водичка.

Два грамадни бука, два великана, стояха изправени гордо от двете страни на скалата, изплели клони над нея, сякаш пазеха стража и закриваха от чужди погледи и скалата и водата.

Наоколо вееше прохлада и сладък мириз от здавец.

Пихме със жадност от студената водичка, и повторихме, и потретихме. А най-много, разбира се, благодарихме на дядо Ангела, защото без него през нощта щехме да жадуваме страшно...

А той с усмивка ни разказа следното:

— Отдавна, отдавна, още в турско време е издълбано в скалата това кладенче. Издълбали са го, с ножовете си, нашите горски чада — хайдутите.

Тук наблизо няма друга водичка, а реката е много ниско долу. Па и гората е гъста, непроходима. Дори и денем тук е тъмно. Тук са се крили из гората от потеря хайдутите, тук са почивали, пили и яли. Кладенчето е тяхно, затова и до днес се казва „Хайдушко кладенче.“

Млжкнахме. Заслушахме се. Гората тихо шумеше. Лек зефир я люлееше и тя, сякаш, напяваше нечути песни за минали дни, когато само тя е служила за спа-